

Anamaria Borlan
Aripile Albastre – DRAGON
Aoi tenshi monogatari

© 2017, Anamaria Borlan
© 2017, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BORLAN, ANAMARIA

Aripile Albastre / Anamaria Borlan – București:
Pavcon, 2017

vol. ISBN 978-606-8879-30-7

Cartea 5: Zile – 2017. – ISBN 978-606-8879-35-2

821.135.1

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorilor de copyright.

Coperta: **Andrei Nicolescu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-30-7
ISBN 978-606-8879-35-2

ANAMARIA BORLAN

ZILE

青い天使物語

AOI TENSHI MONOGATARI

Cartea a cincea

Editura PAVCON
București, România, 2017

Cartea a Cincea

Capitolul 17	
Visul de zăpadă ce dorește să devină realitate	
.....	5
Capitolul 18	
Karma samuraiului	87
Capitolul 19	
Zile	169
Capitolul 20	
Făgăduiala	249

Completează-ți Colecția Science-Fiction cu:

#1 Extra-Terestrul	#38RSA – Auro Luck
#2 Secretul emisferei	#39Războiul Celestinei
#3 Nerecurgerea la Forță
și la amenințarea cu Forța	#40–49 Aripile Albastre
#4 Scornituri spăimântătoare	#50 Sânge, Metal și Speranță
#5 Rangkook	#51 Decadența sufletelor noastre
#6 Vendetta lui Ucigă-I Toaca	#52 Povestiri spăimântătoare
#7 În anul 4000 sau
O călătorie la Venus	#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#8 Erezia egumenului Glicherie	#54 Războiul Eleninei
#9 Scurtă istorie a viitorului
aristotelic - IVA 1	#55 Casa din altă viață
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie	#54 Războiul Eleninei
#11 O tragedie cerească	#55 Casa din altă viață
#12 Cetiți-le noaptea	#56 Dinosauria
#13 Marginea curcubeului	#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#14 Incredibila aventură
a cuviosului Achim	#58 Învățătorul
#15 Praf	#59 Noaptea orașului ilustrat
#16 Manuscrisul episcopului
Petronius	#60 Praf 3
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2	#61 Saurianul de metan - IVA 3
#18 Un român în Lună	#62 Artefactul
#19 Oameni pe care i-am cunoscut	#63 Casa fără cărți
#20 Sawtooth	#64 Apophis
#21 Rău de spațiu Omul fără nume	#65 Parlamentul
#22 Progradia	#66 RSA – Hora hoiturilor
#23 A doua Lună a Pământului	#67 Dragonul fără aripi
#24 Dialogul păsărilor	#68 RSA – Judecata de Apoi
#25 Cumulonimbus
deasupra Atlantidei	#69 Avatarii faraonului Tlă
#26 Știință, Filosofie și Religie
în Avatar	#70 RSA – România sub Asediul
#27 Therra	#71 Efectul Metamorphis
#28 1944 Ein Freak	#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2	#73 Elogiu muncii de partid
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi	#74 Insula pescărușilor
#31 CdT 2 - Cârligul spațial	#75 Aurul beznei
#32 CdT 3 - Poarta mânturii	#76 București, 2058
#33 RSA – Furia fiarelor	#77 Încăpățănarea Timpului
#34 RSA – Marile migrații	#78 Deocamdată... enigme
#35 Olympus Mons	#79 Tunelul de la capătul lumii
#36 RSA – Noaptea lemurienilor	#80 Ultima frontieră
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiiei	#81- 83 Istoria Literaturii SF
	#84 Orașele caracatițelor
	#85 Europa benzilor desenate 2
	#86 Confesiunile Omului-câine
	#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
	#88 Oameni goi pe străzi
	#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
	#90 RSA - Tg. Jiu '59

Capitolul 17

YUKI NO MASA YUME

雪の正夢

Visul de zăpadă ce dorește să devină realitate

n dimineața următoare, Kei se trezi odihnit, după un somn profund, fără vise. Se ridică în așternut, se întinse, apoi se gândi la cele câteva cuvinte pe care le surprinsese, vorbite în șoaptă, între sensei-sama și menajeră. Știa că discuția se referise la el. Despre ce să-și dea seama? se întrebă, în timp ce se pregătea să plece la baie. Ce să aștepte? De ce și, mai ales, cine să mai aștepte un pic?

Frecându-se pe corp cu prosopul înmuiat în apă rece, își aminti cele rostite de Murayama Yuuma într-o clipă de neatenție, când îi întinsese ceașca cu ceai. *De ce ai vrut să-l tai pe goshujin-sama cu katana bunicului tău?* Își scutură capul și intră repede în bazinul cu apă caldă. Se întinse și se lăsă învăluit de aburii apei. *De ce ai vrut să-l tai pe goshujin-sama cu katana bunicului tău?*

Goshujin-sama era, neîndoielnic, sensei-sama, adică stăpânul casei. E adevărat că halucinația îl apucase în prezența profesorului, a lui Abe-san și a lui Watanabe Lily, însă care putea fi legătura între visul lui și ce spusese menajera? A,

își zise, trebuie să-mi aduc aminte de viziune, altfel nu găsesc explicația... de unde știa Yuuma-san ce am visat? I-a povestit sensei-sama? Atunci, de unde știe sensei-sama ce am visat? De ce i-am văzut chipul când s-a despicat fulgerul și a apărut demonul?

Frământat de întrebări și tulburat de gânduri, își termină baia, se șterse și ieși, nu înainte de a-și lăsa săculețul cu haine pentru sălăț.

— Hei, Keitarō san, se auzi strigat de afară și se opri, privind în jur, să vadă cine îl putea interpela cu o astfel de adresare.

O descoperi pe prietena lui șezând pe bordura de piatră de la un strat de flori.

— Hei, salută și el la fel și se așează lângă ea, cu picioarele întinse în față. Lily-chan, de ce te formalizezi?

Fata își țuguie buzele și adoptă un aer de superioritate.

— E politicos să-ți mai spun Kei-kun? făcu ea, privind spre alea din fața lor.

— Termină, Lily-chan, pufni și își suflă bretonul din ochi. Sunt același, nu m-am schimbat cu nimic. Mă așteptai să mergem la antrenament?

Adolescenta își înclină capul spre umărul drept, apoi îi aruncă o privire piezișă.

— Kei-kun, zise ea aproape în șoaptă.

Așteptă câteva clipe să mai spună ceva, dar ea tăcea.

— Lily-chan, zise și, după ce-și adună picioarele, se ridică. Hai să ne pregătim să mergem la *dōjō*, nu vreau să întârziem.

— Kei-kun, repetă, fără a se mișca.

— Hmm? făcu, întorcându-și privirile asupra ei.

Watanabe Lily lăsă să-i scape un oftat, apoi se ridică și ea.

— Cred că eu sunt de vină pentru toate astea... murmură ea.

Kei, care făcuse câțiva pași înainte, se opri, se întoarse și reveni.

— De ce spui una ca asta? se miră. Să fii tu de vină, pentru ce?

Lily își strânse degetele în pumn.

— Dacă nu aș fi insistat să vii la Morioka, acum ai fi fost bine-merci la Tōkyō, făcând prostiile pe care le faci de obicei. N-ar fi trebuit să te chem și tu nu ar fi trebuit să accepți.

— Lily-chan, exclamă, vina este a mea, tu nu ai nicio treabă cu toate... astea. Eu am fost cel care am vrut să vin aici, am premeditat, ca să spun așa. E drept, nu am știut ce mă așteaptă, dar, zâmbi el, nu-i asta partea frumoasă? Aventură!

Ea își lăsă capul în jos.

— Să mă ierți, nu am vrut să ți se întâmple nimic rău. Se pare că până și citirea unui simplu text te poate îmbolnăvi. Cine ar fi crezut că ești atât de slab? Cum ai ajuns la liceu?

O privi izbucnind în râs, apoi, după ce termină, inspiră aer pe nări.

— Cu ajutorul tău, Lily-chan, oftă el înveselit. Da' ce-ți veni să-ți ceri iertare, deși nu sună rău... poți să faci asta în fiecare zi...

Fata avu intenția de a-l plesni cu palma peste umăr, dar el se feri și sări într-o parte.

— Kei-kun, strigă ea, a fost pentru prima și ultima oară că mi-am cerut scuze de la tine. Eu îmi fac griji și ție îți arde de aiureli... așa ești tu, imatur și necioplit, total egoist. Tu ar trebuie să-ți ceri scuze față de mine, asta e!

Își privi prietena, amuzat de ieșirea ei.

— Haide, Lily-chan, zise pe un ton conciliant, înseamnă că mă cunoști foarte bine dacă spui că sunt imatur și egoist. Țsta-s eu! Necioplit, nu știu nimic despre asta, dar imatur? Clar, sunt doar un adolescent care nu are prea multe în cap. Dintre noi doi, tu ești cea înțeleaptă!

— Kei-kun, îl opri. Acum râzi de mine? Știi, eu mi-am făcut griji pentru tine, că ți-a fost rău și ai zăcut în pat... zău dacă meriți atenția mea! Unde mai pui că te-am și vegheat cât delirai! În loc să dorm liniștită, mi-am sacrificat o noapte pentru tine, pentru ce?

Se duse lângă ea.

— Lily-chan, zise cu seriozitate, mulțumesc foarte mult că ți-ai pierdut timpul și o noapte alături de mine... ești sigură că dormeam?

— Da, îi răspunse repede, apoi, privindu-l, își dădu seama de gluma lui și se înfurie. Auzi, tu, domnule important, strigă și își puse mâinile în șolduri. Mă faci să-mi pară rău că te-am adus aici!

Kei râse.

— Lily-chan, Yuuma san mi-a spus că am zăcut o zi și o noapte. Asta înseamnă că... ieri nu am fost la antrenament?

— Da, așa e, ieri ai lipsit. Dar nu-ți face griji, unchiul meu a sunat la *dōjō* și l-a informat pe sensei că ești bolnav. Crezi că poți să mergi azi? Adică, te simți în stare să te antrenezi?

Dădu din cap.

— Da, nu sunt chiar atât de slab pe cât crezi tu. M-am odihnit și eu, ca tot omul, mi-am luat o zi liberă... am zis multe chestii cât am delirat?

Watanabe Lily îi aruncă o privire rapidă, surâse apoi dădu și ea din cap.

— Nu multe, o mulțime de chestii! exclamă. Păi, Kei, când o faci lată, apoi este lată rău! adăugă și zâmbi larg.

— Am zis cumva ceva despre frunze și ape și o sabie? întrebă, căutându-i privirea.

Ea ridică din umeri.

— Habar nu am, n-am stat să ascult ce bombăneai. Nu prea am înțeles și, drept să-ți spun, nici nu m-a interesat.

Rămase tăcut, iar când văzu că fata dădu să plece, făcu un pas spre ea.

— Lily-chan, zise repede, ajungând lângă ea. Vreau să te întreb ceva.

Se opri și se uită spre el.

— Ce? făcu ea, nerăbdătoare.

— Știi cumva ce poate însemna *masakatsu agatsu*?

Watanabe Lily își ridică sprâncenele, uimită. Se gândi că-teva secunde.

— *Masakatsu agatsu*? repetă ea cuvintele. Pare a fi un concept din arte marțiale. De unde ai scos chestia asta?

Fu rândul lui să ridice din umeri.

— Am citit asta undeva, inventă, îndreptându-și ochii spre grădină, dar n-am prea înțeles sensul. Știi tu ceva despre asta?

Ea rămase pe gânduri.

— Unde ai citit, în ce carte, cine a scris-o? În ce context? La ce-ți trebuie? E vorba de *kendō*? îl bombardă cu întrebări. Nu-mi aduc aminte să fi întâlnit undeva această expresie.

— Lasă, atunci nu are rost... mormăi, indispus. Hai să mergem să ne pregătim de antrenament. Așa mă seacă aceste ore degeaba de antrenament, de n-ai idee! izbucni deodată.

— Kei-kun, strigă la el, cum poți să spui așa o mare măgărie? Nu ți-e rușine? Tu, care ești *ikkyū* spre *shodan*, zici că te seacă antrenamentele? N-am mai auzit asta de la tine.

— Tocmai de aceea, întări. Sunt *ikkyū* și ar trebui să mă pregătesc pentru *shodan*. Iar eu sunt înțepenit în acest loc, talentul meu se pierde, nevalorificat. Nu ți se par anoste antrenamentele noastre? De când mergem la *dōjō*-ul de aici, nu am progresat cu nimic. N-am învățat nimic nou, tot ce fac este să repet toate mișcărilor pe care le știi deja. Nu așa îmi perfecționez tehnicile, așa nu voi promova niciodată. Lily-chan, trebuie să mă întorc la Tōkyō și să-mi reiau antrenamentele cu Sasakura Toshinobu sensei de la Noma *dōjō*.

— Kei-kun, spuse Watanabe Lily cu gravitate. Cred că unchiul meu nu-ți va permite să te întorci la Tōkyō, cel puțin până nu termini de citit jurnalul. Apoi, mai este și numirea ta ca *ichizoku hakushaku*, ai uitat, *monseigneur*¹?

Se uită la prietena lui și clipi de câteva ori, nedumerit.

— Mon... ce? făcu el. Ay, *kuso*²! explodă deodată într-o stare de furie. *Kichigai*³! strigă și lovi cu piciorul în pământ. Porcăria naibii! Am uitat! Nici nu mă interesează! Nu vreau să fiu *ichizoku*, nici *hakushaku*, nici *tōshu*, nici nimic altceva.

— Kei, Kei-kun. Vrei să te calmezi? Ce te-a apucat?

— Ce m-a apucat? strigă în continuare, stând în mijlocul aleii, între pavilionul băii și casa de reședință unde își avea

1 Monseigneur, fr.: domn, în sens de lord.

2 Kuso クソ, cuvânt de înjurătură (analog cu expresia rahat).

3 Kichigai キチガイ, înjurătură ce înseamnă nebunie, țicneală, demență, în sens foarte negativ, depreciativ (ki, reprezintă energia interioară, forță emotivă a inimii și a minții; chigai înseamnă greșit, rău, teribil).

camera. Vrei să știi ce m-a apucat? Simt că-mi explodează inima, asta m-a apucat. Watanabe Lily, spuse cu o voce gătuită și se apropie de prietena lui, mai s-o împungă cu nasul. Ți se pare normal ca eu să devin *ichizoku hakushaku*? Să râdă toți de mine?

Adolescenta se dădu un pas mai în spate și îi aruncă o privire surprinsă.

— Stai calm, Kei, stai calm, zise ea împăciuitoare. Să devii *ichizoku hakushaku* este o mare onoare. Bine, nu prea înțeleg de ce te-au ales tocmai pe tine în această funcție, dar unchiul meu știe cel mai bine și a vorbit cu ruda ta de mai multe ori pe tema asta. Dacă ei au ajuns la concluzia asta, că un țânc descreierat ca tine poate deveni *ichizoku hakushaku*, atunci cred că au un motiv foarte bun.

— Ay, făcu un gest teatral, ducându-și palma peste piept și se înclină. Mulțumesc foarte mult pentru încredere și pentru suportul tău, Lily-chan. Și că ții cu ăia, nu cu mine. Un țânc descreierat! pufni el.

Fata se îmbufnă.

— Așa? strigă și ea, enervată. Și ce-ai vrea să fac pentru tine, *monseigneur*? întrebă sarcastică.

Ochii lui sclipiră de furie.

— Ce?! Mă întrebi ce, după ce m-ai târât în această fundătură de unde nu mai pot să plec? Poți să-mi spui ceva de genul: uite, diseară luăm trenul înapoi spre Tōkyō și ne reluăm viața, așa cum a fost când am plecat. Lily-chan, se mai calmă el, vreau să încep semestrul doi la liceul Horikoshi Kōtō Gakkō, unde am intrat pe merit, vreau să mă pregătesc pentru examenul de *shodan* cu Sasakura Toshinobu sensei, cel care m-a antrenat pentru toate gradele mele, vreau să lo-

cuiesc în casa părinților mei, în camera mea, unde să ascult muzică rock la maximum, s-o înnebunesc la cap pe Sachiko-chan și pe Yokkako, să mă dau pe biclă și să mă flândur prin oraș, să joc fotbal cu băieții... ay, Lily-chan, ce dor îmi e de Tōkyō, de *chichiue*, de *hahaue*...

Se lăsă în jos, ghemuindu-se, strângându-și genunchii cu brațele. Watanabe Lily îl privi câteva clipe, apoi se ghemui lângă el.

— Kei-kun, zise ea, unde ai citit despre *masakatsu agatsu*?
Își ridică brusc capul.

— N-ai auzit nimic din ce am spus, așa-i? întrebă cu un aer amărât. Că vreau să plec înapoi la Tōkyō! Îmi pierd mințile dacă mai stau mult pe-aici. Îmi pierd mințile... repetă și se ridică, îndreptându-se cu pași iuți spre camera sa.

Îl urmă, întinzându-și pașii după el.

— Stai un pic, îl opri. Chiar vreau să știu despre *masakatsu agatsu*. Unde, în ce carte ai găsit, poate dacă citesc și eu, să prind sensul... *masakatsu agatsu* înseamnă, aproximativ, că triumful real este triumful asupra ta însuși... cred că arată... câte caractere *kanji* are? Patru? Ai citit asta în *Go Rin No Sho*, a lui Musashi?

Se opri și o privi cum se frământa pentru o vorbă aruncată de el.

— Lily-chan, spuse, chiar vrei să știi? zâmbi el, din colțul gurii. *Masakatsu agatsu* mi s-a spus că înseamnă victoria adevărată, victoria asupra propriei indentități. Nu am citit în nicio carte, este un *horimono* pe lama unei săbii.

Îl privi mirat.

— E sabia despre care ai bălmăjit când ai avut febră? Ai visat o sabia? Și pe sabia visată de tine era scris *masakatsu*

agatsu? De asta întrebi? Inscripția era pe *omote* sau pe *ura*? A cui semnătură era pe *mei*? Era trecută vreo dată, anul fabricației sau numele vreunui *daiymō*? *Tsuba*⁴, ce fel de model avea pe el?

O privea, în timp ce ea se înflăcăra.

— Îmi zici mie să fiu calm și tu te aprinzi în halul ăsta? Știi ceva despre sabia?

Watanabe Lily își aranjă părul, apoi își scutură capul.

— Este o *katana*, nu? întrebă. Una din acele *katana* rare, care în loc de modele cu flori sau dragoni are gravat un conceput marțial? Ai visat acea *katana*? Ce nume avea?

— De ce mă întrebi toate astea? Cunoști *katana*?

Watanabe Lily se întoarse cu fața spre grădină și păru căzută pe gânduri.

— Kei-kun, zise ea apoi, cu voce joasă. Cum se numește *katana*? insistă ea.

Își strânse buzele, ezitând dacă să-i spună sau nu.

— *Tengoku no shiawase*, zise în cele din urmă.

Fata zâmbi și îi văzu surâsul din profil.

— Asta e! exclamă ea. Știam eu că despre *Tengoku no shiawase* este vorba. Kei, se întoarse deodată spre el. L-am auzit pe sensei-sama vorbind cu Abe san despre *Tengoku no shiawase*. Este *katana* bunicului tău, pe care tu o s-o primești la numirea ta de *ichizoku hakushaku*. *Katana* este acum la ruda ta, dar va fi a ta, Kei-kun.

Dădu din cap.

⁴ *Omote*, partea sabiei îndreptată spre exterior; *ura*, partea sabiei îndreptată spre interior; *mei*, semnătura artistului gravor; *tsuba*, cercul care formează garda.

— Asta știi. Credeam că e acasă, la Tōkyō, în pod, acolo unde am găsit jurnalul.

— Dacă știi despre *katana*, de ce spui că ai visat-o?

— Fiindcă nu am văzut niciodată *katana* bunicului în realitate, decât în vis. Am visat-o de mai multe ori.

— De-acolo știi despre *masakatsu agatsu*?

— Da. *Masakatsu agatsu* se citește ca 'victoria finală este victoria asupra propriei identități', dar nu știu ce semnifică. Și, Lily-chan, am neapărată nevoie să știi.

— Aa, vrei să știi sensul, nu marțial, ci... ăăă, conceptul filosofic, așa-i?

Dădu din nou din cap și se posomorî. Fata veni mai aproape de el.

— *Ichizoku hakushaku sama*, zise, apăsând pe fiecare silabă, de data asta ești la mâna mea și îmi rămâi dator vândut. Am să mă gândesc, promit, și mâine, spre seară, îți voi spune la ce concluzie am ajuns.

— Știi să-mi spui? exclamă surprins, cu un început de bucurie în voce.

Ea ridică din umeri.

— Îmi cari sacoșă de antrenament timp de o săptămână, îmi cumperi înghețată de câte ori ne întoarcem de la *dōjō*, te antrenezi cu mine în fiecare după-masă, îmi ștergi podeaua coridorului din fața camerei mele în fiecare zi, dimineața și seara. Clar?

— O-hoh-ho! pufni și își încrucișă mâinile peste piept. Vrei să devin sclavul tău doar pentru o simplă concluzie? Dacă îmi dai răspunsul cel bun, poate – am zis... poate – mă gândesc să fac câteva ceva pentru tine... dar nu șterg pe jos, să fie clar!

Îi surâse cu superioritate.

— Atunci, stai în ignoranța ta mai departe, dacă asta ți-e dorința! răspunse ea, arborând un aer de supărată.

Zâmbi și el, apoi se întoarse și se îndreptă spre camera lui, fără a mai adăuga ceva.

— Hei, strigă fata în urma lui, cum rămâne cu recom-pensa mea?

Își flutură palma, apoi își lăsă sandalele *geta* la baza treptelor, urcă scările și împinse la o parte ușa de la intrare.

— Mă voi gândi, strigă spre prietena lui, rămasă în mijlocul aleii. Ne vedem mâine seară și fiecare spune ce idee are. E bine?

Watanabe Lily îl privi intrând, apoi oftă, clătănându-și capul.

Azi am ieșit la călărit. Nu pe Tessy, iapa cea frumoasă, alb cu sur și pete cenușii, din nefericire. Ci pe un armăsar negru, cu picioare robuste și cam sălbatic din fire. Exact pe gustul meu. Ne potrivim de minune. Pentru el, galopul întins este o fericire. Pentru mine, fuga sa dezlănțuită este o bucurie nespusă. Calul aleargă liber și nestânjenit, iar eu mă las purtată, pe spatele lui, unde vrea să mă ducă, fără să-l trag de hățuri, fără să intervin cu nimic în goana lui slobodă.

Cred că nu am început cu începutul potrivit. Dimpotrivă, acestea sunt ultimele mele gânduri și trăiri. Însă, până acum, a trecut ceva vreme și multe evenimente s-au întâmplat. Așa cum mi-am propus și cât am fost în India, trebuie să-mi rânduiesc mai bine mintea și să scriu în jurnal într-o manieră mult mai ordonată.